

HAINA DE NUNTĂ

„Prietene”, i-a zis el, **„cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?”**
„Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” (Matei 22:12,14)

„Prietene”, i-a zis el, „**cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?**”

Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi:

„Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

„**Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.**” (Matei 22:12,14)

Te sfătuiesc **să cumperi de la Mine** aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; **și haine albe, ca să te îmbraci cu ele**, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; (Apocalipsa 3:18)

Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în **haine albe**. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții. (Apocalipsa 3:5)

Credința

Pentru orice om, cel mai important lucru din această viață este să cunoască scopul pentru care a fost creat. Este extrem de important să cunoască de ce i se cere să se pocăiască, să se lepede de sine și să creadă Cuvântul lui Hristos!

Scriptura ne arată că pentru reabilitarea omului, Dumnezeu a inclus în planul Său aceste trei lucruri, ele fiind părți integrate în acest proces al mântuirii.

În ceea ce privește *credința*, observăm cu tristețe că astăzi este înțeleasă în mod greșit de tot mai mulți oameni.

Una din înțelegeri pe care o auzim tot mai des este: crede că Domnul Isus este Mântuitorul tău personal, crede în jertfa Lui/crede că a murit pentru iertarea păcatelor tale, că a înviat... și ești mântuit. Evanghelia lui Hristos este deseori redusă doar la vestea bună *despre* jertfa și învierea Domnului.

Să ne întrebăm: Este suficient să credem doar această veste bună?

Oare la această „*Evangheli*e” s-a referit Domnul Isus când a poruncit să fie propovăduită la orice om? (... *propovăduiți Evanghelia* la orice făptură. *Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.* Marcu 16:15, 16)

Credința în jertfa și învierea Domnului, mântuiește chiar dacă credința nu lucrează împreună cu faptele mele? (Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Iacov 2:14)

Din Scriptură putem observa că există o credință care este moartă, fiind asemănată cu credința dracilor. (Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Iacov 2:19, 17)

Dacă Scriptura spune că această credință o au și dracii, atunci trebuie să fie și o credință pe care ei nu o au, prin care să fim plăcuți lui Dumnezeu.

În viața de zi cu zi, se observă o legătură strânsă între ceea ce *auzim*, ce *credem* și ce *facem*. Pentru a arăta această legătură vom folosi o ilustrație:

– Citesc informații despre dezastre naturale. Aflu multe detalii despre furtuni, uragane, care fac ravagii, devastează totul în calea lor, aduc inundații și fac sute sau mii de victime. Dacă apare o asemenea situație, pentru *a te putea salva* trebuie să te oprești din lucrul tău și să te refugiezi într-un adăpost. Asemenea dezastre se manifestă de obicei în alte zone, la mii de kilometri față de zona unde locuiesc eu.

Fiecare dintre noi are capacitatea, să creadă, sau să nu dea crezare acestor informații. Dumnezeu a pus în noi toți, *capacitatea de a crede*, prin care omul poate să creadă sau nu informațiile primite. În acest stadiu pasiv, când mă informez, această credință nu mă implică la acțiune.

– Mă aflu în oraș să rezolv o problemă urgentă care nu suferă amânare și

trec printr-o zonă unde reprezentanții ai autorităților orașului, înștiințează populația de apropierea unei furtuni de mari proporții care se va abate asupra orașului nostru. Ei dau și instrucțiunile necesare cu privire la modul de salvare.

Din datele meteo de până acum, la noi nu au mai fost asemenea dezastre. La auzirea acestei știri incredibile despre dezastrul care va veni, trebuie să fac o hotărâre. Să nu cred, sau să cred și să intru în alertă.

Dacă nu dau crezare anunțului, informațiile pe care le am despre furtuni nu-mi vor folosi la nimic. Dacă dau crezare veștii, această *credință va fi obligată să lucreze*, va trebui să intru în acțiune și să folosesc instrucțiunile autorităților pentru a mă salva.

– În situația furtunii, capacitatea mea de a crede se poate manifesta prin:

a. *Necredință* – când nu cred că poate să vină o asemenea catastrofă pe la noi; îmi văd mai departe de treabă și nu fac nimic pentru a-mi proteja viața.

b. *Credință moartă* – dau crezare veștii și sunt mulțumitor persoanei care m-a informat. Dar mai amân, ca să-mi rezolv problemele urgente, nesocotind mesajul adus. Nesocotesc instrucțiunile de salvare, și nu mă refugiez într-un adăpost. Hotărâsc că mă voi adăposti și eu undeva într-un loc mai protejat, dar nu într-un adăpost sigur cum indică autoritățile.

c. *Credință autentică* – atunci când primesc aceste informații care mă obligă la acțiune, le cred ca fiind adevărate. Intru în stare de alertă, las tot ce aveam de făcut, decid să acționez, îmi implic voința, și fac ce se impune într-o asemenea situație. Accept planul de salvare al autorităților și îl pun în aplicare.

Salvarea mea va depinde de prezența mea în adăpostul indicat de autorități. Dar ca să ajung în el trebuie să fac mai multe lucruri. Să mă încred în reprezentanții autorităților, să cred că avertizarea este reală. Trebuie să accept planul ce conține instrucțiunile de salvare așa cum este întocmit de autorități, și să-l pun în aplicare.

În viața cotidiană este foarte clară legătura între ceea ce aud, ce cred și ce fac. Chiar dacă sunt recunoscător și mulțumitor celui care mă înștiințează că viața îmi este în pericol și totuși dacă nu fac nimic după ce aud, sunt pierdut.

Însă atunci când se pune problema salvării sufletului, astăzi tot mai mulți oameni afirmă că pentru a fi mântuit omul trebuie doar să creadă în lucrarea lui Hristos de la cruce, și să-I fie mulțumitor.

Broșura de față apare ca un răspuns la aceste înclinații tot mai accentuate spre o Evanghelie ușoară, care nu ne obligă la nimic.

În paginile care urmează, vom încerca să evidențiem prin Cuvântul Scripturii legătura de nedespărțit dintre credință și supunere/faptele credinței, parte ce îi revine omului care intră în legământ cu Dumnezeu.

(furtuna = mânia lui Dumnezeu, adăpost = Hristos, instrucțiuni autorități = învățăturile lui Hristos)

Noul Legământ

În tot mai multe adunări evanghelice se afirmă astăzi că această credință în jertfa de la cruce este partea mea în legământul pe care îl fac cu Domnul. Este o lipsă generală de interes pentru a cunoaște conținutul/poruncile Noului Legământ.

Iar în ce privește împlinirea acestor porunci, nu sunt considerate ca fiind obligatorii pentru mântuire.

În vechime, Dumnezeu a eliberat poporul din aspra robie a Egiptului apoi a încheiat cu ei un legământ prin care S-a angajat să îi ducă în țara Canaan.

Scriptura spune că Dumnezeu a dat prin Moise o carte a legământului (conținând condițiile Lui), pe care poporul trebuia să o accepte și să se oblighe să o îplinească. (A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul. Exod 24:7). Vezi Exod 24:3, 9;

Astăzi Dumnezeu încheie cu noi un legământ nou și pentru aceasta a dat prin Domnul Isus cartea Noului Legământ care este Evanghelia/Cuvântul lui Hristos. (Voi pune cuvintele Mele în gura Lui, și El le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele pe care le va spune El în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală. Deuteronom 18:18, 19)

În acest Nou Legământ (Evrei 8:13) avem angajamentul din partea lui Dumnezeu că ne va duce în Împărăția Lui și ne va da viață veșnică, dar nu necondiționat. Angajamentul din partea noastră în acest legământ/contract trebuie să fie tot supunerea și împlinirea. Pentru a putea intra în acest legământ cu Domnul, și eu va trebui să spun: Voi face și voi asculta tot ce a zis Domnul.

Dumnezeu ne promite să înceapă cu noi această lucrare de mântuire și să o ducă la bun sfârșit. (Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi. Filipeni 1:6)

El va face acest lucru numai dacă omul va accepta obligațiile ce îi revin, respectiv să intre în supunere și să păzească poruncile care îi sunt date. (Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea. Ioan 8:51; Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică. Ioan 5:24)

Așadar **partea lui Dumnezeu** în acest legământ constă în:

– *lucrarea lui Hristos de la cruce* (în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. Coloseni 1:14),

– *lucrarea Cuvântului Lui* „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelia.” (1 Petru 1:23, 25); *Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează...* 1 Tesaloniceni 2:13) și

– *lucrarea Duhului Sfânt* (... prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul. Tit 3:5; prin sfințirea lucrată de Duhul. 1 Petru 1:2)

Partea noastră în legământul încheiat cu Dumnezeu este:

- *credința în El* care înseamnă, să mă încred în El, în lucrarea Lui și în Cuvântul Lui. (...cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine. 1 Petru 2:6; Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit. Ioan 17:8; Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El. Și a zis Iudeilor, care crezuseră în El: Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; Ioan 8:30, 31)

- *pocăința noastră* care înseamnă, conștientizarea stării păcătoase, părere de rău și renunțare la viața din trecut. (... v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui. Coloseni 3:9)

- *lepădarea de sine*, care înseamnă, să-L recunosc ca Stăpân cu autoritate deplină. Trebuie să-mi supun voia proprie, voii lui Hristos, să renunț să-mi mai guvernez eu viața. (... fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Ioan 6:38; Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze. Luca 9:23) Trebuie să accept ca învățăturile lui Hristos să mă conducă pas cu pas în fiecare zi. (...nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Galateni 2:20)

Jertfa de la cruce

Observăm că în zilele noastre există multă confuzie în privința rolului jertfei lui Hristos. Unii cred că este suficient doar să crezi în jertfa de la cruce, pentru mântuire fiind necesar doar ce a făcut Domnul Isus pe cruce, ca Mântuitor.

Iar alții se biziue pe faptele lor, ajungând să nesocotească lucrarea crucii.

În primul caz omul consideră că pentru mântuirea sa, el nu poate face nimic, ci doar să se biziue pe lucrarea de la cruce, neacordând importanță Cuvântul lui Hristos și lucrării de sfințire a Duhului. Cu alte cuvinte, învățăturile Domnului Isus și lucrarea Duhului nu sunt necesare pentru mântuirea sufletului.

În felul acesta învățătura Domnului este mutată pe un plan secundar, opțional. Ucenicia este și ea ceva opțional, nefăcând parte din procesul mântuirii.

În cel de-al doilea caz se pune accent pe fapte, neglijând partea crucii și partea lucrării Duhului. (... au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu. Romani 10:3)

Pentru a nu ne afla într-o extremă sau alta, este foarte important să știm care este rolul jertfei de la cruce! Să știm ce loc are crucea în planul de mântuire.

Credem că este foarte limpede pentru toți, că omul păcătos nu putea prin faptele lui bune să plătească prețul răscumpărării. (Efeseni 2:9)

Trebuia ca cineva fără păcat să moară pentru aceasta și acela a fost Domnul Isus. (... sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși. Evrei 7:26)

Scriptura ne spune că pentru a putea fi eliberați de sub stăpânirea Diavolului, pentru a putea fi spălați de păcate, pentru a ne împăca cu Dumnezeu, pentru a putea fi răscumparați și pentru a fi posibilă încheierea Noului Legământ și strămutarea

în Împărăția Lui, Fiul lui Dumnezeu a acceptat să moară pe cruce. (... să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți. Matei 20:28)

Lucrarea de la cruce este darul lui Dumnezeu pentru orice om care intră în legământ cu Domnul și se pocăiește de faptele lui rele, care se leapădă de sine, și se încrede în El. Jertfa de la cruce face posibilă iertarea păcatelor și răscumpărarea. (El... ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. Coloseni 1:13)

Crucea face acest lucru ca să putem fi puși într-o stare nouă, în care El să poată lucra cu noi prin Duhul Sfânt la restaurarea noastră. (... sfințirea lucrată de Duhul. 1 Petru 1:2; Schimbați în același chip al Lui, prin Duhul Domnului. 2 Corinteni 3:18) Crucea face posibil începutul uceniciei, intrarea în școala Lui.

Aflați în procesul de schimbare după chipul Lui, păcatele făcute fără de voie ne sunt curățate prin sângele lui Hristos. (Dar dacă umblăm în lumină... avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță... 1 Ioan 1:7)

Crucea nu ne va fi de nici un folos dacă pe noul drum vom păcătui cu bună știință. (Dacă păcătuiam cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului? Evrei 10:26, 29)

Nașterea din nou – Începutul uceniciei

În învățătura Domnului Isus lepădarea de sine/supunerea voinței proprii marchează începutul uceniciei ca de altfel și nașterea din nou. (Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze. Luca 9:23)

Nașterea din nou nu are loc la auzirea unui mesaj care stârnește emoțiile, fără să fie prezent Cuvântul lui Hristos, pocăința, lepădarea de sine și credința. Nașterea din nou nu este o experiență sufletească emoțională, inexplicabilă.

Așa cum orice naștere biologică (fie plante, fie animale, fie om) are la bază o sămânță, așa este și nașterea din nou; nu se poate produce dacă nu are Învățătura lui Hristos/Sămânța ca element de bază.

La nașterea unei plante participă trei elemente principale: sămânța, pământul și apa. Similar cu nașterea plantei, Scriptura vorbește tot de trei elemente care participă la nașterea din nou.

Inima omului este asemănată cu pământul. (Sămânța, care a căzut pe pământ bun, sunt aceia cari, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată, și fac rod în răbdare. Luca 8:15)

Cuvântul lui Hristos/învățăturile Lui din care pornește viața, este Sămânța. (Sămânța, este Cuvântul lui Dumnezeu. Luca 8:11; El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului. Iacov 1:18)

Duhul Sfânt este al treilea element obligatoriu. Așa cum din sămânță nu încolțește planta dacă nu are apă, nici fără Duhul Sfânt nu începe viața nouă. (... prin înnoirea făcută de Duhul. Tit 3:5)

Domnul Isus ne spune că numai dacă vom urî omul vechi, dacă vom abandona lucrurile vechi, atunci vom putea începe o viață nouă și aceasta va fi o viață de ucenicie/rob al Lui. (Dacă vine cineva la Mine și nu urăște... chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Luca 14:26) Nașterea din nou nu se produce fără ca eu să renunț la omul cel vechi și fără ca să mă supun lui Hristos. (V-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui. Coloseni 3:9)

Domnul intră în legământ cu noi numai atunci când renunțăm la voia proprie și acceptăm să ne supunem Învățăturilor lui Hristos.

Din acest moment pornește viața de ucenicie. Devenim ucenicii Lui din ziua când îl acceptăm în toate lucrurile ca Învățător și Domn. A fi ucenicul lui Hristos înseamnă să fi înscris în școala Lui, să înveți de la El lucrurile noi, de sus, și să îți le însușești, fiindu-ți strict necesare pentru viața din Împărăție. Devenim ucenicii Lui din prima zi de școală, din prima zi din noua viață.

Porunca Domnului pentru apostoli a fost: „Duceți-vă și faceți ucenici... și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. (Matei 28:19, 20) Sau cu alte cuvinte, i-a trimis să meargă să facă ucenici și să-i înscrie în școala Lui.

Dacă ne uităm la activitatea apostolilor, ei asta au și făcut. (... au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta și au făcut mulți ucenici. Fapte 14:21)

Ei au învățat pe oameni să se lepede de sine, să se supună lui Hristos și să păzească ce a poruncit El. Cine a făcut acest lucru a devenit ucenic în școala lui Hristos. (Pentru prima dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini. Fapte 11:26)

În școala lui Hristos, suntem robi lui Dumnezeu, Îi suntem supuși în toate lucrurile, ca să ajungem la sfințirea noastră. (odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. Romani 6:22)

Nașterea din nou este începutul vieții de ucenic, iar rezultatul uceniciei și a lucrării lui Dumnezeu, este omul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Atenție! Dacă lipsește unul din aceste elemente cum ar fi: Cuvântul/sămânța, pocăința, credința și supunerea nu se poate vorbi de naștere din nou și de începerea vieții de ucenicie, unde Hristos este Învățător și Domn.

Cuvântul lui Hristos

Scriptura ne spune că suntem născuți din Cuvântul lui Hristos care este viu și lucrător. (Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelia. 1 Petru 1:23, 25)

Dacă atunci când Cuvintele lui Hristos/sămânța sunt sădite în noi, luăm

decizia de ascultare/supunere, va începe viața nouă. (... primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate salva sufletele. Iacov 1:21; Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Ioan 5:24)

„Cuvântul care s-a făcut trup” (Ioan 1:14) va veni să locuiască și să lucreze în inima noastră. (Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr tencelii Mei. Ioan 8:31; Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți. 1 Tesaloniceni 2:13)

Duhul Sfânt se va folosi de Cuvintele Domnului și va lucra cu noi, ceea ce va face ca noua viață să crească și să rodească. (Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. Ioan 14:26)

Conform Scripturii, credința reală nu poate veni dacă nu auzim Cuvântul lui Hristos. (Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos. Romani 10:17)

Trebuie să cunoaștem și să înțelegem la ce suntem chemați, și deplin conștienți să ne facem bine socotelile dacă vrem să mergem pe acest drum, sau nu. (Oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu. Luca 14:33)

Dacă la auzirea Cuvântului lui Hristos, nu înțelegem la ce suntem chemați, cel rău vine și ia Cuvântul/sămânța și nașterea nu se mai poate produce. (Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Matei 13:19)

Scopul Cuvântului

Cartea Noului Legământ nu are învățături inutile care au fost scrise doar pentru evrei, sau pentru alte timpuri. Noul Legământ conține poruncile/învățăturile lui Hristos, fiindu-ne strict necesare pentru formarea chipului Lui în noi. (Evanghelia slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. 2 Corinteni 4:4; Păstrează bine în inima ta cuvintele mele, păzește învățăturile mele și vei trăi! Proverbe 4:4)

Fiecare învățătură are rolul ei, nici una nu poate fi dată la o parte, toate sunt la fel de importante, doar prin ele pot ajunge la desăvârșire. (... fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit. Matei 5:48)

Unele sunt pentru a obține răbdare, altele pentru a obține bunătate, altele pentru a avea inimă curată, altele pentru a avea blândețe etc. Fiecare contribuie cu partea ei la formarea chipului lui Hristos în mine.

Ținta cuvintelor/învățăturilor Domnului este să fim asemenea Lui. (Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută. 1 Timotei 1:5; Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. 2 Ioan 1:6; Dumnezeu este dragoste. 1 Ioan 4:16)

Enumerăm câteva: să nu judeci, să nu osândești (Matei 7:1); iartă pe cel ce-ți greșește (Matei 18:21); nu te mânia (Matei 5:22); fii blând, smerit (Matei 11:29); fii

îndelung răbdător (Matei 24:13); să iubești și pe dușmani (Matei 5:44); să nu te împotrivești celui ce-ți face rău; dacă îți ia cu sila, nu i le cere înapoi; celui ce-ți cere, dă-i (Matei 5:39, 42); să nu desparti ce a împreunat Dumnezeu, să nu te recăsătorești cât timp îți trăiește partenerul (Marcu 10:11); dacă ochiul te face să cazi în păcat, scoate-l (Matei 5:29); să nu strângi comori pe pământ (Matei 6:19); să nu defăimezi (Matei 18:10); să binecuvântezi (Matei 5:44); să nu folosești cuvinte nefolositoare (Matei 12:36), când dai o masă, cheamă pe săraci... (Luca 14:13); „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; am fost străin, și M-ați primit.” (Mat. 25:35); să faci bine celor ce te urăsc (Matei 5:44);

Vom exemplifica trei învățături.

Plătirea taxelor: „Se cuvine să plătim bir (taxe) Cezarului sau nu?” Atunci El le-a zis: „Dați, dar, Cezarului ce este al Cezarului” (Luca 20:22, 25) Această poruncă ne învață să fim supuși autorităților; să nu furăm; ne învață să ne plătim taxele când ni se prestează /prestăm un serviciu, când închiriem sau luăm cu chirie un apartament, când ne zugrăvim casa, sau când construim ceva.

Ne învață să nu ne unim cu persoane care nu își plătesc taxele/care lucrează la negru (Dacă vezi un hoț, te unești cu el. Psalmi 50:18), să ne plătim taxele la toate veniturile salariale. (dragostea nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. 1 Corinteni 13:6)

Vorbirea de rău – Binecuvântarea: „Feriți-vă să nu defăimați...” (Matei 18:10); „Adu-le aminte... să nu vorbească de rău pe nimeni.” (Tit 3:2) Așadar, ne este interzis să vorbim de rău pe orice om, fie apropiat, fie străin. Ne putem analiza: dacă suntem nemulțumiți de cineva, și-l pârâm altcuiva, atunci încă practicăm vorbirea de rău. Însă învățătura Domnului nu se sfârșește aici.

Dimpotrivă, El ne poruncește să binecuvântăm pe toți oamenii, chiar și pe dușmanii noștri! (Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă. Matei 5:44) Prin aceasta Domnul ne cere să înlocuim defăimarea cu binecuvântarea. Să ne verificăm: Binecuvântarea este modul nostru de viață?

„Binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.” (1 Petru 3:9) Am răspuns chemării Domnului, ca să fim printre cei aleși? (Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Matei 22:14) Sau suntem îndrăzneți și nu ne temem să vorbim de rău pe alții? (Totuși oamenii aceștia, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile. Arhanghelul Mihail... n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară. Iuda 1:8, 9)

Această învățătură ne-a fost dată pentru a forma caracterul Lui în noi. Dacă vom vorbi de rău, fratele, vecinul, guvernul, statul,... vom continua să avem caracterul celui care lucrează astăzi în fii neascultării. Vom fi printre cei ce nu moștenesc Împărăția lui Dumnezeu. (... defăimătorii, nu vor moșteni Împărăția

lui Dumnezeu. 1 Corinteni 6:10)

Dacă suntem supuși învățaturii Domnului, atunci binecuvântăm pe toți oamenii. **Atenție mare:** „În ziua judecării, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12:36, 37)

Neîmpotrivirea: „Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa.” (Luca 6:29); „Dacă vrea cineva să se judece cu tine, și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa.” (Matei 5:40)

Ne putem verifica: Dacă suntem printre cei care spun că învățătura aceasta (sau poate sunt și alte învățături), este prea de tot și dacă credem că ne putem împotrivi celor ce ne fac rău, dacă credem că putem să ne judecăm pentru case, terenuri etc. atunci încă nu ne încredem în Cuvântul Lui, nici nu suntem supuși Domnului. Încă nu a început viața nouă. (Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă? Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Ioan 6:60, 66) Să fim atenți, căci mulți au căzut la acest test.

Drumul credinței – Faptele credinței

Credința adevărată implică o încredere neclintită în Hristos, și în Cuvântul Lui. (Cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine. 1 Petru 2:6)

„Credința vine în urma auzirii și auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10:17) Trebuie să mă întâlnesc cu Domnul Isus, *să aud, să înțeleg și să mă încred în El și implicit în Cuvintele Lui.* (Iar sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege. Matei 13:23)

Trebuie să înțelegem că toate cuvintele/poruncile cărții Noului Legământ sunt obligatorii, nu opționale. *Credința este chemată să lucreze*, sau altfel spus este chemată să păzească Cuvântul lui Hristos. (Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit,... „și ei au păzit Cuvântul Tău.” Ioan 17:8, 6)

„Și prin aceasta știm că *Îl cunoaștem*, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „*Îl cunosc*” și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el.” (1 Ioan 2:3, 4)

Cuvintele Domnului pe care le găsim în Evanghelie, nu sunt o culegere de texte ca să fim mai informați, ci sunt învățături/porunci care ne vor pune credința la lucru și la probă. Ex. „Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celalt.” (Matei 5:39)

Jertfa de la cruce nu ne va folosi la nimic dacă nu luăm seama la conținutul cărții Noului Legământ care este de fapt Cuvântul lui Hristos. (Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi. Ioan 12:48)

Partea noastră: În acest legământ încheiat între Dumnezeu și om, credința

trebuie să lucreze împreună cu faptele. Dumnezeu nu poate lucra cu o credință moartă. (Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, *ci credința care lucrează.* Galateni 5:6; orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. 2 Corinteni 10:5)

Lucrarea de mântuire/desăvârșire este a Domnului, dar nu lucrează singur, ci împreună cu faptele credinței noastre, făcute în ascultare față de poruncile Lui. (Vezi că *credința lucra împreună cu faptele lui.* Iacov 2:22)

Domnul Isus ne spune că, dacă aude cineva Cuvintele Lui și le păzește, acela a zidit casa pe stâncă. Iar cine aude și nu le face a zidit casa pe nisip. (De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne !” și nu faceți ce spun Eu? Luca 6:46)

„Adevărat, adevărat vă spun, că cine *ascultă cuvintele Mele*, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5:24); „Adevărat, adevărat, vă spun, că, *dacă păzește* cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.” (Ioan 8:51)

În cazul lui Noe, partea lui Dumnezeu a constat în înștiințarea cu privire la ce are să facă cu omenirea și apoi în instrucțiuni în detaliu cum și ce trebuie să facă pentru a se salva, el și familia lui. (Iată cum s-o faci: corabia să aibă trei sute de coți în lungime... Geneza 6:15).

Partea lui Noe nu a fost doar să creadă pe Dumnezeu în privința a ceea ce va veni. Dumnezeu nu i-a cerut numai o credință mentală, pasivă, ci i-a pus credința la lucru. (Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu. Geneza 6:22) Această credință a lui Noe a lucrat tot ce i-a fost poruncit.

Așa este și în cazul nostru. Domnul Isus ne înștiințează de mânia viitoare care se va revărsa peste lumea întreagă. Apoi pentru salvarea noastră ne dă instrucțiuni precise, pe care trebuie să le urmăm îndeaproape.

Trebuie să lucrăm pentru salvarea noastră cu o teamă sfântă, ca Noe la corabie, altfel credința pe care o avem nu ne folosește la nimic. (Vrei, deci, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zădarnică? Iacov 2:20)

Faptele credinței noastre, care rezultă din păzirea poruncilor Domnului au ca rol formarea caracterului nostru, ca în finalul alergării pe pământ să fie asemenea cu a Domnului Isus. (Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Iacov 2:22; Dați-vă toată silința să uniți cu credința fapta, cu fapta, cunoștința. 2 Petru 1:5)

Credința lucrează împreună cu faptele noastre și prin ceea ce facem în ascultare de El, va modela chipul lui Hristos în noi. Faptele credinței, nu sunt făcute ca să ne răscumpărăm, sau ca să-L îmbunăm pe Dumnezeu, nici nu sunt ca să obținem răsplată, ci sunt faptele ascultării față de tot ce spune pentru a ne asemena cu El.

Faptele credinței lucrează la caracterul nostru, care trebuie construit pas cu pas. Așa cum se construiește un ceas după instrucțiuni precise, unde nu poate să lipsească nici o rotiță, așa trebuie construit și chipul lui Hristos în noi.

Dumnezeu lucrează la fiecare detaliu, și aceasta se poate face doar dacă avem statut de rob, prin faptele ascultării față de toate instrucțiunile/poruncile Lui.

„Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică.” (Romani 6:22); „orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” (2 Corinteni 10:5)

Prin această credință care lucrează, ne supunem voința Celui care este „*Domnul nostru*” și sub îndrumarea Duhului Sfânt, făcând ce ne spune El, ne însușim încetul cu încetul caracterul Domnului Isus, ne îmbrăcăm cu o haină nouă. (... i s-a dat să se îmbrace cu in subțire... Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților. Apocalipsa 19:8)

Crucea nu ne va fi de folos dacă pe noul drum, credința nu va lucra împreună cu faptele noastre. (... ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? *Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?* Iacov 2:14)

Așa a fost și în vechime când evreii au beneficiat de mâna tare a lui Dumnezeu la eliberarea lor din robia Egiptului. Dar aceasta nu i-a dus în Canaan.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că nu le-a folosit la nimic pentru că pe drumul spre Canaan n-a găsit credință la cei ce au beneficiat de harul Lui. (Ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Evrei 4:2; ... n-au putut să intre din pricina necredinței lor. Evrei 3:19)

Fără o încredere neclintită în El, în orice împrejurare, până la sfârșitul drumului nostru, nu-i vom putea fi plăcuți Lui. (... aceia cari, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n-au rădăcină, *ci cred până la o vreme*, iar când vine ispita, cad. Luca 8:13)

„Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia... pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o *altfel, degeaba ați crezut*”. (1 Corinteni 15:1, 2)

Atenție mare! Dacă îl laudăm din buze pe Dumnezeu pentru ce a făcut la cruce pentru noi, crezând că aceasta este suficient și nu acceptăm că trebuie să ne lepădăm de noi înșine și să ne supunem poruncilor lui Hristos, avem o credință moartă.

Dăm dovadă de necredință dacă nu credem că păzirea poruncilor Lui este o obligație ce ne revine în acest nou legământ. (Dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, *dacă stăm nepăsători* față de o mântuire așa de mare... Evrei 2:2, 3; Dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta... 2 Petru 1:5; Faceți, deci, roade vrednice de pocăința voastră. Matei 3:8)

Planul lui Dumnezeu

Dumnezeu a plănuțit înainte de întemeierea lumii, ca omul pe care-L va crea să fie asemenea Lui. „Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său.” (Geneza 1:26, 27)

La căderea în păcat omul a pierdut chipul lui Dumnezeu. Însă în planul făcut de Dumnezeu din veșnicii a existat și un program de refacere a chipului Său în noi. (Iată-mă că vin! În sulul cărții este scris despre Mine. Psalmi 40:7)

„I-a hotărât... să fie *asemenea chipului Fiului Său*, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.” (Romani 8:29)

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.” (Efeseni 1:4)

De aceea Fiul Său a venit în lumea noastră ca să refacă ceea ce s-a pierdut în grădina Eden, să ne învețe și să ne ajute să reconstruim acest chip al Lui în așa fel încât să ajungem în final să fim asemenea Lui, ca să fim găsiți vrednici de Împărăția veșnică. (Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun, că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea. Luca 13:24)

Scopul pentru care a venit Domnul Isus este să împlinească planul lui Dumnezeu, să salveze pe toți oamenii care vor să fie mântuiți. De aceea el lucrează cu noi prin cuvântul Lui și prin Duhul Sfânt să refacă ce s-a pierdut. Când intrăm în școala Lui, El ne oferă toată asistența necesară în acest proces de restaurare.

Chipul lui Hristos în noi va fi salvarea noastră. (Hristos în voi, nădejdea slavei. Coloseni 1:27; ...până va lua chip Hristos în voi! Galateni 4:19)

Cei ce înțeleg acest plan și-l acceptă, vor participa și lucra împreună cu Dumnezeu la refacerea caracterului lor după tiparul ceresc. (Căci *noi suntem lucrarea Lui*, și am fost zidiți în Hristos Isus. Efeseni 2:10; ...suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. 1 Corinteni 3:9)

Nu avem altă menire pe pământ, ci doar refacerea chipului lui Dumnezeu în noi, pentru a putea locui în eternitate cu sfinții, cu cei care sunt asemenea chipului Fiului Său, oameni din casa lui Dumnezeu. (Efeseni 2:19)

Planul lui Dumnezeu este să locuiască împreună cu cei care sunt pasionați să fie ca El, (plini de bunătate...) cu cei care se îmbracă cu omul cel nou, făcut după chipul Lui. (Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu. Efeseni 4:24;) Dar cum descrie Scriptura chipul lui Dumnezeu?

Haina de nuntă

Omul poate fi descris din două perspective: după exteriorul/fața lui, sau după caracterul/inima lui. În prima situație este vorba de chipul exterior care poate fi cunoscut cu ochii fizici, iar în a doua situație este vorba de chipul interior/inima

lui, care poate fi cunoscut cu ochii minții, după felul lui de a fi, după caracterul lui.

În ceea ce privește descrierea chipului lui Dumnezeu, El nu poate fi descris după chipul care izbește privirea, ci doar după caracterul/inima Lui (1 Samuel 13:14).

Când Moise a vrut să-L cunoască, nu a cerut să-I vadă cu privirea aspectul exterior, ci i-a cerut să-i arate felul Lui de a fi. (Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște... Exod 33:13)

Prin urmare Dumnezeu i-a descoperit însușirile sau caracterul Lui. (Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul, este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie. Exod 34:6); „Domnul este îndelung răbdător” (Psalmi 145:8)

Cuvântul Scripturii Îl mai descrie astfel: „El este Stânca; Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat.” (Deuteronom 32:4) „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:16)

Atunci când Dumnezeu ne spune că trebuie să ia ființă chipul Său în noi, El de fapt ne spune că trebuie să fie întipărite în noi însușirile Lui/caracterul Său.

El lucrează la refacerea chipului Lui în noi, și ne cârmuiește prin Duhul Sfânt ca să ne îmbrace cu însușirile Lui/lucrurile de sus. Aceste însușiri cu care trebuie să ne îmbrăcăm sunt haina de nuntă, pe care dacă nu o avem vom fi aruncați în întunericul de afară. (Prietene, i-a zis El, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă? Matei 22:12)

Trebuie să ne dezbrăcăm de omul cel vechi cu faptele lui și să ne îmbrăcăm cu omul nou, care este făcut după chipul lui Dumnezeu. (Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu. Efeseni 4:24)

Noua îmbrăcăminte are în țesătura ei bunătatea, răbdarea, blândețea, dragostea, îndurarea... (Îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Dar mai presus de toate acestea îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Col 3:12, 14)

Această îmbrăcăminte nouă este îmbrăcămintea inimii care mă face asemănător cu Domnul Isus.

Lucrarea Duhului Sfânt

Bunătatea, răbdarea, dragostea, trebuie să ia ființă în noi și sunt obținute prin păzirea Cuvântului lui Hristos sub călăuzirea Duhului. (Suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. 2 Corinteni 3:18)

Cel ce a început această bună lucrare în noi, prin Cuvântul Lui și prin Duhul Sfânt o va duce la bun sfârșit. (Căci noi suntem lucrarea Lui. Efeseni 2:10)

El a dat pe Fiul Său să moară pentru a putea fi iertați, El a sădit sămânța (Cuvântul lui Hristos) din care pornește viața și tot El ne-a dat darul Duhului Sfânt pentru înnoirea și pentru creșterea noastră. (... prin înnoirea făcută de Duhul... Tit

3:5; veți primi darul Duhului Sfânt. Fapte 2:38)

Duhul Sfânt lucrează pe tot parcursul vieții, la sfințirea noastră, devine călăuza noastră, ne îndeamnă și ne îndrumă. El lucrează cu ajutorul învățăturilor Domnului, pentru a ne crește ca să obținem rezultatul dorit de Dumnezeu, adică chipul Lui. (... prin sfințirea lucrată de Duhul. 1 Petru 1:2)

Învățăturile Domnului Isus sunt indispensabile pentru a imprima în noi însușirile Lui, pentru a ne remodela după chipul Lui.

Duhul Sfânt, va lua fiecare învățătură în parte și va lucra cu noi pentru desăvârșirea noastră (Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit. Ioan 16:13; Vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. Ioan 14:26)

Duhul Sfânt nu vine în noi ca să stea așezat undeva, într-un colț al inimii, nebăgat în seamă, fără să-I dăm voie să se implice în viața noastră.

El nu vine decât pe poziție de conducător și numai atunci când acceptăm să ne supunem Lui. De aceea Dumnezeu ne spune ca să țintim să fim cârmuiți în totalitate de Duhul Lui. (Fiți plini de Duh. Efeseni 5:18) El vine și preia viața noastră și lucrează în ea pentru a pune roadele Lui în noi. (... umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Galateni 5:16)

Duhul lucrează cu noi și ne sprijinește în slăbiciunile noastre. Ne înțelege slăbiciunile și ne ajută mijlocind pentru noi. (Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Romani 8:26)

Însă dacă nu vrem să umblăm în ascultare față de îndemnurile Lui, atunci El nu ne poate ajuta în slăbiciunile noastre. Astfel vom opri lucrarea Duhului. El nu ne va forța să lucrăm, dacă nu vrem. (Nu stingeți Duhul. 1 Tesaloniceni 5:19)

Numai dacă ne lăsăm îndemnați de Duhul lui Hristos și căutăm ca pe un mărgăritar de mare preț lucrurile Duhului, atunci El ne va cârmui ca să le obținem. (... umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Romani 8:6; Cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Romani 8:5)

Unde este viață nouă, acolo va apărea ca rezultat al lucrării Duhului, primele roade. (... avem cele dintâi roade ale Duhului. Romani 8:23) Așa că putem să ne verificăm ușor dacă Duhul locuiește în noi.

Scriptura ne spune că primim Duhul, nu ca să trăim pentru noi înșine, ci pentru a ajunge să ne asemănăm cu Domnul, pentru a avea dragoste, și pentru fi de folos altora. (Dragostea nu caută folosul său. 1 Corinteni 13:4; Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. 1 Corinteni 12:7)

Trebuie să înțelegem care sunt lucrurile din Împărăție, comorile Împărăției, să le primim, să renunțăm la lucrurile vechi și să le înlocuim cu comoara găsită adică lucrurile/roadele Duhului: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare,

bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.” (Galateni 5:22) Apoi trebuie să renunțăm la iubirea de sine, sau viața trăită pentru noi înșine. (În adevăr, nici unul din noi nu trăiește pentru sine... Romani 14:7)

Vom începe o viață nouă cu lucrurile noi din Împărăție. Vom începe să lucrăm la restaurarea caracterului nostru, la haina de nuntă, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu (Și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. Efeseni 4:24)

Când începe viața nouă avem alte preocupări, alte rezultate. (Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi... lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu. 2 Corinteni 5:17, 18)

Suntem în fiecare zi în atelierul Lui, lucrăm împreună cu El la schimbarea după chipul Lui. Prin ascultarea de îndemnurile Duhului, și prin Cuvântul Evangheliei se vor contura în noi roadele Duhului.

Înfrânarea poftelor:

O roadă a lucrării Duhului este înfrânarea poftelor. Dacă ne supunem îndemnurilor Duhului, El lucrează cu noi ca să ne sfințim, să răstignim poftetele, să nu ne gândim la rău, să nu ne mâniem etc. (... prin sfințirea lucrată de Duhul. 1 Petru 1:2)

Când vom fi ispitiți, Duhul ne va aduce aminte cuvintele Domnului, ne va îndemna să unim cu credința, fapta. Apoi ne va îndruma, ca să putem reuși să ne abatem gândurile de la lucrurile deșarte și să fugim de pofta ochilor. (Prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul. 1 Petru 1:22)

Partea noastră este să răstignim omul vechi cu patimile și poftele lui (faptele firii pământești, pofta ochilor), să lucrăm la refacerea chipului Lui în noi împreună cu Duhul Sfânt, să ne îmbrăcăm cu omul nou. (Dacă, ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine. Matei 5:29)

Pentru a răstigni firea, Domnul ne va da ca ajutor pe lângă Duhul Sfânt și mădularele trupului lui Hristos. (1 Corinteni 12) De aceea nu ne putem însoți cu orișicine, ci trebuie să fim doar în acea Biserică unde se practică curăția și nu se tolerează păcatul.

Acolo vom fi ajutați prin Duhul Sfânt și prin celălalte mădulare să creștem și să răstignim firea veche. Trebuie să fim împreună cu cei care nu iubesc lumea nici lucrurile din lume. Înfrânarea lor de la lucrurile din lume (ex. mersul la mare, vorbirea de rău, privitul la televizor și internet, munca la negru, mită etc.) ne va ajuta să ne dezbrăcăm de omul vechi. (Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. 2 Timotei 2:22)

Ne putem întreba: Am început să umblăm după lucrurile Duhului ca după o comoară? Sunt ele o prioritate zilnică? Avem primele roade al Duhului? Ai ca roadă a lucrării Duhului, înfrânarea poftelor? A apărut răbdarea, bunătatea?

Cine are Duhul, are și roadele Lui. (Îi veți cunoaște după roadele lor. Matei 7:16) Nu te înșela crezând că poți să ai Duhul, dacă nu ai și roadele Lui.

Dacă am renunțat la câteva păcate (băut, fumat, petreceri) citim biblia, cântăm, ne rugăm, avem studii biblice, dar trăim tot pentru noi înșine, și nu umblăm după lucrurile Duhului, atunci putem fi siguri că încă *nu a început viața nouă*.

Îndelunga răbdare

Aceasta este una din „*însușirile lui Dumnezeu*” pe care El vrea să le întipărească în noi. Această *însușire* cu care trebuie să ne îmbrăcăm, se obține la îndemnul Duhului, prin supunerea față de Cuvântul lui Hristos. (Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește. Ioan 14:21) Să privim la lucrarea fiecărei părți implicate:

Partea Domnului: În primul rând Domnul Isus ni se dă ca exemplu de răbdare. „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrazii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări.” (Isaia 50:6); „În smerenia Lui, judecata I-a fost luată.” (Fapte 8:33)

„Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.” (1 Petru 2:21, 23)

Domnul Isus ne dă învățături/porunci care ne obligă credința să lucreze cu faptele credinței. Pentru a ne îmbrăca cu răbdare, ne învață: „Nu vă împotriviți celui ce vă face rău, Orișicui vrea să se judece cu tine, și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa.” Matei 5:39, 40; „Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa.” Luca 6:29)

Dacă vom accepta și vom dori să păzim această învățătură fără să scoatem nimic din ea, atunci ori de câte ori se va ivi o nedreptate, un necaz, o prigonire, Duhul Sfânt ne va îndemna să răbdăm și ne va călăuzi spunându-ne ce să facem și ce să vorbim. (Dar, când vă vor da în mâna lor, ...Duhul Tatălui ...va vorbi în voi. Matei 10:19, 20)

Dumnezeu se folosește de necazuri, suferințe, nedreptăți, aceste încercări fiindu-ne strict necesare pentru a ajunge la „îndelunga răbdare”.

„Ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală.” (Romani 5:3-5) „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi.” (Iacov 1:2-5)

Când vom fi prigoniți, Duhul Sfânt ne va îndemna să binecuvântăm, să iubim pe cei ce ne prigonesc și să ne rugăm Domnului pentru ei, să nu le țină în

seamă păcatul. Pentru a ajunge la „îndelunga răbdare” Domnul ne arată limita până la care trebuie să răbdăm. (Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Matei 24:13)

Partea noastră: Pentru a avea această Roadă, este posibil numai dacă ne încredem deplin în El, în Cuvântul lui cu privire la neîmpotrivire, iertare, iubire, binecuvântare... și dacă facem întocmai așa cum ne îndeamnă Duhul Sfânt.

Trebuie să ne încredem în instrucțiunile Domnului așa cum sunt date. Trebuie să privim la pilda Lui și să călcăm pe urmele Lui, făcând cum a făcut El în relația Lui cu Tatăl și cu oamenii. (... fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. 1 Petru 2:21)

În viața de zi cu zi avem de întâmpinat multe încercări/nedreptăți:

Multe dintre ele pot fi evitate folosind mijloacele pe care le are lumea la îndemână. Sau vom accepta și păzi învățăturile Domnului care vor rodi în noi răbdarea, blândețea, binecuvântarea, pacea, iubirea vrășmașilor.

Poate apare o criză de fiere (sau altceva) și suntem nevoiți să mergem la spitalul de urgență. Cei care sosesc după noi folosesc mita și intră înaintea noastră. Domnul ne interzice folosirea mitei, pentru că mita strică inima. (Eclesiastul 7:7)

Nu ne rămâne decât să răbdăm această încercare/nedreptate prin ore de durere în plus, până când Domnul le va pune pe inimă să se ocupe și de noi.

Când șoferul din spatele nostru ne accidentează, ne spune că suntem vinovați, ne vorbește urât, ne lovește... va trebui să nu ne împotrivim și să răbdăm această încercare. De asemenea dacă suntem internați în spital pentru o operație, pentru că nu folosim mita va trebui să suportăm consecințele.

Poate cineva vrea să se judece cu noi și să ne ia ce este al nostru. Dacă ne ia cu sila un lucru, să nu-l oprim să ne ia și alte lucruri. (Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa. Luca 6:29)

Soția (necredincioasă) ne spune un cuvânt nepotrivit, sau poate ne ia dreptul legitim de domn al casei. Să nu o oprim să ne ia și celelalte drepturi; trebuie să răbdăm până la sfârșit pentru a ne câștiga sufletul.

Când ni se iau drepturi legitime, suntem chemați de Domnul Isus să nu ne împotrivim prin vorbă, sau alte mijloace (ex. justiție) pe care le avem la îndemână. Domnul ne cheamă să răbdăm până la sfârșit. (Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre. Luca 21:19)

Trebuie să păzim porunca Domnului întocmai cum ne-a fost dată, practicând neîmpotrivirea în toate lucrurile. (Să nu vă împotriviviți celui ce vă face rău. Matei 5:39) Așa o să apară în noi răbdarea, care este roada lucrării Duhului.

Trebuie să acceptăm să ni se facă orice rău, chiar să ni se ia viața, fără să ne împotrivim. Trebuie să călcăm pe urmele Lui. (Și la aceasta ați fost chemați; ... și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. 1 Petru 2:21)

Domnul ne va trece prin focul încercării credinței, și faptele credinței noastre raportate la învățătura Domnului privitoare la neîmpotrivire vor produce roada așteptată, respectiv răbdarea. (Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi, ca să vă încerce. 1 Petru 4:12)

Această încredere neclintită în Cuvântul Lui, are ca sfârșit al credinței, salvarea sufletului. (Veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, salvarea sufletelor voastre. 1 Petru 1:9)

Trebuie să împlinim cuvânt cu cuvânt tot ce a poruncit El, fără să ne împotrivim, răbdând în nedreptate, în suferință și în necaz. Atunci când vom fi prigoniți trebuie să binecuvântăm, să ne rugăm pentru prigonitorii noștri și să îi iubim.

Lucrarea de desăvârșire este a Lui, dar nu lucrează singur, ci împreună cu faptele credinței noastre. (Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Iacov 2:22)

Astfel „încercarea credinței” lucrează răbdarea, care își va face desăvârșit lucrarea în noi ca să fim „desăvârșiți”. (... ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi. Iacov 1:3, 4)

El lucrează cu noi și ne trece prin felurite încercări, ca să ne crească. Aceste încercări care nu vor fi peste puterea noastră, vor lucra caracterul lui Hristos în noi. Când vine un necaz/o nedreptate, dacă ne vom încrede deplin în El și vom avea o puternică încredințare că această încercare este pentru desăvârșirea noastră, făcând ce spune El vom ieși biruitori.

Trebuie să ne încredem în Dumnezeu că nu îngăduie să vină peste noi o ispită peste puterea noastră. (Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre. 1 Corinteni 10:13)

Sunt nenumărate ocazii pentru a obține această roadă. După ce vom reuși să răbdăm lucruri mici, Domnul va îngădui în viața noastră și încercări mai grele.

În felul acesta vom ajunge în final să fim îmbrăcați cu îndelungă răbdare, care este rodul lucrării Cuvântului și Duhului Sfânt în viața noastră.

Se cuvine să ne punem câteva întrebări:

Avem o preocupare permanentă, zilnică pentru lucrurile de sus? Avem preocupare din zori și până seara pentru avea răbdare, bunătațe?

Dar pentru facerea de bine, pace, credincioșie, blândețe, dragoste, înfrânarea poftelor? Suntem interesați să ne îmbrăcăm cu haina de nuntă?

Suntem conștienți că ne-am înscris ca ucenici la școala lui Hristos? Am o prioritate zilnică în umblarea după lucrurile Duhului? (Apoi a zis tuturor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze”. Luca 9:23)

sau:

Avem preocupări asemănătoare ca mai dinainte de convertire, precum privitul la televizor, internet, concedii la mare, mita, munca la negru, softuri fără licență... ?

Aici este diferența dintre un copil al lui Dumnezeu și un om religios.

Omul religios nu a intrat în această școală-atelier, el nu este interesat pentru a obține chipul lui Hristos în el. El face fapte sporadice, dar fără să renunțe la viața lui, la sine. Vrea mântuire fără să renunțe la lucrurile din lume.

El nu lucrează în mod conștient să obțină roadele Duhului/ex. bunătate, facerea de bine prin umblarea după ele ca după o comoară de mare preț. Nu are interes să folosească poruncile puse la dispoziție de Dumnezeu pentru a obține aceste roade. Omul religios nu vede că poruncile Domnului sunt pentru desăvârșirea lui, pentru a obține haina de nuntă.

Facerea de bine, bunătatea și dragostea, sunt trei roade ale Duhului din cele nouă din Galateni 5:22. Deci o treime din preocuparea noastră zilnică pentru lucrurile Duhului ar trebui să fie pentru facerea de bine, bunătate și dragoste.

Pentru a avea toate Roadele Duhului, Domnul ne dă învățături și apoi ne dă ocazii ca să le punem în practică. **Luăm ca exemplu** învățătura Domnului privind *facerea de bine*: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc.” (Matei 5:44); „faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți ceva în schimb.” (Luca 6:35); „... când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi.” (Luca 14:13);

„Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1:27) „Să nu obosim în facerea binelui; Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți.” (Galateni 6:9)

El ne găsește și ne dă de lucru, pe lângă frați, orfanii, văduvele, străinul, săracul. Aceștia fac parte din faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm noi în ele. (Efeseni 2:10) Domnul ne arată că în final haina noastră trebuie să aibă în țesătura ei și „*facerea de bine*” care este o roadă a Duhului.

Cei ce au făcut ce i-a învățat El, sunt invitați la nunta mielului. „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit;” (Mat. 25:34, 35)

Omul religios ajunge să aibă zeci de ani de „*pocăință*” și nu a lucrat deloc sau aproape deloc pentru a obține această roadă. Sau mai bine zis nu a fost preocupat să umble după îndemnurile Duhului. Facerea de bine nu a fost pentru el o prioritate în viața de zi cu zi. Vezi această roadă la Tabita. (Fapte 9:36)

Omul religios nu vede că aceste învățături pe care el le evită, îl vor arunca afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților. (Duceți-vă de la Mine, blestemaților, Căci ...am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; Matei 25:41, 42)

Încheiere:

Dacă ne folosim capacitatea de a crede, acordând încredere deplină lui Hristos, renunțând la propria guvernare, supunându-ne poruncilor Lui/ lepădându-ne de noi înșine pentru a face întocmai ceea ce ne spune fără să ne abatem nici la dreapta, nici la stânga, atunci avem credința prin care Îi suntem plăcuți. Această credință care *lucrează tot ce i se spune* ne va salva.

Dacă ne încredem 99% și nu 100% în El, acest procent de 1% de îndoială, de necredință nu-L poate lăsa să isprăvească ceea ce a început. (Luați seama, deci, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o *inimă rea și necredincioasă*, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Evrei 3:12)

Dumnezeu nu poate lucra în noi dacă credința pe care o avem în El este doar mentală. Partea noastră în acest legământ este lepădarea de noi înșine. Credința noastră trebuie să-I fie dedicată 100%, altfel nu poate lucra în noi chipul Lui.

Cartea Noului Legământ conține toate învățăturile lui Hristos, acestea fiindu-ne necesare pentru formarea chipului Lui în noi. (Evanghelia slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. 2 Corinteni 4:4) Nici o învățătură nu poate fi dată la o parte. Fiecare are rostul ei, nici una nu a fost dată la întâmplare. Unele sunt pentru a obține răbdare, altele pentru a obține bunătate, altele pentru a avea inimă curată, altele pentru a avea blândețe etc.

Fiecare învățătură contribuie cu partea ei la formarea chipului lui Hristos în noi. Duhul Sfânt nu v-a lăsa nici una la o parte și va lucra cu noi pe măsura creșterii noastre.

Dacă vom nesocoti doar o învățătură, cum ar fi neîmpotrivirea, Duhul nu va putea lucra cu noi răbdarea, bunătatea.

În acest caz, chipul Lui în noi nu ar mai putea fi complet, ci ar fi neterminat sau nedesăvârșit. Este asemenea cu un automobil, căruia i-ar lipsi volanul, frâna, sau altceva, ar fi nefuncțional.

Prin urmare, în ziua nunții Mielului nu vom fi îmbrăcați cu o haină corespunzătoare. În țesătura ei nu se vor regăsi răbdarea, bunătatea. (i s-a dat să se îmbrace cu in subțire... Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților. Apocalipsa 19:8; „Prieten” i-a zis el „cum ai intrat aici fără să ai **haină de nuntă?**” „Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” Matei 22:12,14)

Domnul să ne ajute să înțelegem la ce suntem chemați, ca să avem parte de mântuirea sufletului nostru. (...veți dobândi, *ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.* 1 Petru 1:9)

„Îi veți cunoaște după roadele lor.” (Matei 7:16)

„Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu.” (Efeseni 4:24); „îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Dar mai presus de toate acestea îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” (Coloseni 3:12,14)

„Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.” (Romani 13:14)

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut,
cel întâi-născut din toată zidirea. (Coloseni 1:15)

Organizăm întâlniri de studiu pe teme:
Nașterea din nou; Frica de Domnul; Roadele Duhului;
Viața nouă din Împărăție; Curăția Bisericii;

Condiții înscriere: Să nu te împotrivești învățăturilor lui Hristos;
Să îți dorești o Biserică care veghează și nu tolerează păcatul.

Această broșură se distribuie gratuit.

Dacă vrei să dăruiești și altora ne poți solicita la:
0744.57.47.11; 0773.71.83.98; sau prin mail: contact@centru-crestin.ro

Pentru orice om, cel mai important lucru din această viață este să cunoască scopul pentru care a fost creat. Este extrem de important să cunoască de ce i se cere să se pocăiască, să se lepede de sine și să creadă Cuvântul lui Hristos!

Scriptura ne arată că pentru reabilitarea omului, Dumnezeu a inclus în planul Său aceste trei lucruri, ele fiind părți integrate în acest proces al mântuirii. În ceea ce privește *credința*, observăm cu tristețe că astăzi este înțeleasă în mod greșit de tot mai mulți oameni.